

kirken til Hjælp, saaledes at de i mange Tilfælde have kunnet undgaa at søge til det offentlige Fattigvæsen.

Jeg synes, at Bestemmelsen om, at Præsten skal være født Formand ved Bestyrelsen af disse kirkelige Midler, rummer en Fare. Hvor Præsten staar i et godt og loyalt Forhold til Menigheden, vil han blive valgt til Formand, derom er der ingen Tvivl, men hvor han ikke staar i et godt Forhold, vil det være uheldigt, saavel for Menigheden som for Præsten, at han skal være Formand. Specielt vedrørende Spørgsmaalet om Anvendelsen af de Midler, der staa til Raadighed til den kirkelige Fattigpleje, synes jeg efter de Erfaringer, man har gjort, at det vilde være saare uheldigt at gøre Præsten til Formand. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel ogsaa fra den By, hvor jeg har hjemme, om, hvorledes Præsten kan se paa det Forhold, som han er sat i lige over for den fri Fattigkasses Bestyrelse, med Hensyn til de Midler, der indkomme i Kirkerne. Det hændte for nogle Aar siden, at Præsten i St. Pauls Sogn kom til Formanden for den fri Fattigkasses Bestyrelse, en Socialdemokrat, og sagde: Der har været en Dame hos mig, som har beklaget sig over, at hun i Gaar, Allehelgensdag, ved en Fejltagelse har lagt en 2 Krone i Fattigbøssen i Stedet for i Bøssen til den københavnske Kirkesag, og efter hvad jeg har erfaret, er det gaaet adskillige paa samme Maade som denne Dame, at de have givet Penge til de fattige til Brød i Stedet for til Stene — om han just ikke sagde det, var det Meningen med hans Ord — og han anmodede sluttelig Formanden, om han ikke vilde aabne Bøssen og se efter, hvor mange Penge der var. Man kunde saa danne sig et Skøn om, hvor meget der skulde være, og hvis det viste sig, at der var indkommet flere Penge i Fattigbøssen, end der var i Fjor, saa kunde man jo tage det overskydende Beløb og yde til den københavnske Kirkesag. Det vilde vedkommende Formand selvfølgelig ikke indlade sig paa, og Præsten gik bort med uforrettet Sag. Jeg nævner dette, fordi jeg synes, at det er et typisk Eksempel paa, hvorledes en Præst kan se paa et saa vigtigt Forhold som det, og det vilde være saare uheldigt, om en saadan Mand blev Formand for et Menighedsraad, der blandt andet havde til Opgave at administrere Midler vedrørende den kirkelige Fattigpleje.

Den Bestemmelse, som findes vedrørende Adgang til Valgret og Valgbarhed, og som ogsaa er bleven kritiseret af Med-

lemmer tilhørende forskellige politiske Partier og forskellige Trosretninger, er jeg saa meget mere en Modstander af, som det jo dog ikke er givet, at fordi et Medlem af Menigheden ikke i Øjeblikket opfylder de Betingelser, som der nu i det foreliggende Forslag opstilles for at faa Valgret og Valgbarhed, han da ikke senere meget vel kan komme i Besiddelse af disse Betingelser. Vi have mange Eksempler paa, at meget trosivrige Mennesker og særlig Folk, som have tilhørt eller tilhøre den indremissionske Retning, i en Periode af deres Liv have været endogsaa meget stærkt vantro. Ifølge de Livserindringer, som afdøde Pastor Vilhelm Beck har udgivet, har der været en Periode i hans Liv, hvor han var vantro, og han afsluttede denne Periode med et stort flot Bal, der varede til op paa Morgenstunden. Jeg tænker mig, at om en anden Præst eller et andet Medlem af Folkekirken søgte Optagelse paa Valglisten, saa vilde man, hvis disse Betingelser bleve gennemførte ved Lov, med nogen Grund fra de paagældende gejstlige Myndigheders Side kunne gøre gældende, at den Tro, vedkommende nu lagde for Dagen, ikke havde nogen særlig Betydning, da han havde afsluttet sit vantro Levned med at foranstalte et stort offentligt Bal. I hvert Fald mener jeg, at denne Bestemmelse i alt for høj Grad vil fremme kirkelig Usandhed og kirkeligt Hykleri, og da Folkekirken, som det ogsaa er fremhævet af mange Medlemmer, og som de udmærket godt have motiveret, er en rent borgerlig Indretning, vil der være saa meget mindre Grund til at vedtage denne Bestemmelse.

Bestemmelserne angaaende Adgang til Valgret og Valgbarhed indeholde, som ogsaa bemærket af en hel Række af dette Tings Medlemmer, en meget betydelig Mangel, nemlig at Tyendet ikke har Valgret. Er der nogen, der har Adgang til at følge med og navnlig gøre sig bekendt med de Forurettelser, som der øves mod de smaa og svage i vort Samfund, er det Tyendet. Det vilde være ret naturligt, om de for første Gang her i dansk Lovgivning fik Adgang til at gøre deres Mening og Indflydelse gældende. Der er ingen Tvivl om, at den Tillid, man derved viste Tyendet, vilde blive af det gode og vilde have udmærkede Følger. Det hændte for nogle Aar sidenovre paa Helgenæs, at en Præst lod sin Tjenestepige anklage for Tyveri, fordi hun, medens Præsten prædikede i Kirken, havde tilladt sig at gaa ud i Spisekammeret og skære sig en Mellemmad. Saa havde hun for Resten ogsaa